Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 20. maja 2021 *

„Predhodno odločanje – Območju svobode, varnosti in pravice – Mejni nadzor, azil in priseljevanje – Azilna politika – Direktiva 2013/32/EU – Skupni postopki za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite – Prošnja za mednarodno zaščito – Razlogi za nedopustnost – Člen 2(q) – Pojem ‚naknadna prošnja‘ – Člen 33(2)(d) – Zavrženje prošnje za mednarodno zaščito kot nedopustne s strani države članice zaradi zavrnitve predhodne prošnje, ki jo je zadevna oseba vložila v tretji državi, ki je z Evropsko unijo sklenila sporazum o kriterijih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za azil, vložene v eni od držav pogodbenic tega sporazuma – Dokončna odločba, ki jo je sprejela Kraljevina Norveška“

V zadevi C-8/20,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (upravno sodišče dežele Schleswig-Holstein, Nemčija) z odločbo z dne 30. decembra 2019, ki je na Sodišče prispela 9. januarja 2020, v postopku

L. R.

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi M. Vilaras (poročevalec), predsednik senata, N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin, sodniki, in K. Jürimäe, sodnica,

generalni pravobranilec: H. Saugmandsgaard Øe,

sodna tajnica: M. Krausenböck, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 3. decembra 2020,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Bundesrepublik Deutschland A. Schumacher, agentka,

– za nemško vlado J. Möller in R. Kanitz, agenta,

– za Evropsko komisijo sprva G. Wils, A. Azéma in M. Condou-Durande, nato G. Wils, A. Azéma in L. Grønfeldt, agenti,

* Jezik postopka: nemščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 18. marca 2021

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 33(2)(d) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60) v povezavi s členom 2(q) te direktive.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med L. R. in Bundesrepublik Deutschland (Zvezna republika Nemčija) v zvezi z zakonitostjo odločbe Bundesamt für Migration und Flüchtlinge – Außenstelle Boostedt (zvezni urad za migracije in begunce, izpostava v Boostedtu, Nemčija) (v nadaljevanju: urad), s katero je bila prošnja zadevne osebe za azil zavržena kot nedopustna.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2011/95/EU

3 V skladu s členom 1 Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (UL 2011, L 337, str. 9) je namen te direktive določitev standardov glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite.

4 Člen 2 navedene direktive, naslovljen „Opredelitve pojmov“, določa:

„V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

(a) ‚mednarodna zaščita‘ pomeni status begunca in status subsidiarne zaščite, kot sta opredeljena v točkah (e) in (g);

(b) ‚upravičenec do mednarodne zaščite‘ pomeni osebo, ki ji je priznan status begunca ali status subsidiarne zaščite, kot sta opredeljena v točkah (e) in (g);

(c) ‚Ženevska konvencija‘ pomeni Konvencijo o statusu beguncev, sestavljeno v Ženevi dne 28. julija 1951 [(*Recueil des traités des Nations unies*, zvezek 189, str. 150, št. 2545 (1954))], kot je bila spremenjena [s] protokolom [o statusu beguncev, sklenjenim v New Yorku 31. januarja 1967;

(d) ‚begunec‘ pomeni državljana tretje države, ki se zaradi utemeljenega strahu pred preganjanjem zaradi rasne, verske, nacionalne pripadnosti, političnega prepričanja ali pripadnosti določeni družbeni skupini nahaja izven države, katere državljan je, in ne more ali zaradi tega strahu noče izkoristiti zaščite te države, ali osebo brez državljanstva, ki se nahaja izven države prejšnjega običajnega prebivališča zaradi enakih razlogov, kot so navedeni zgoraj, in se ne more ali zaradi tega strahu noče vrniti vanjo, in za katera se ne uporablja člen 12;

(e) ‚status begunca' pomeni priznanje državljana tretje države ali osebe brez državljanstva kot begunca s strani države članice;

(f) ‚oseba, upravičena do subsidiarne zaščite' pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki ne izpolnjuje pogojev za begunca, a je bilo v zvezi z njim/njo izkazano, da obstajajo utemeljeni razlogi za prepričanje, da bi se zadevna oseba, če bi se vrnila v izvorno državo, ali v primeru osebe brez državljanstva v državo prejšnjega običajnega prebivališča, soočila z utemeljenim tveganjem, da utrpi resno škodo, kot je opredeljena v členu 15, in za katero se člen 17(1) in (2) ne uporablja in ki ne more ali zaradi takega tveganja noče izkoristiti zaščite te države;

(g) ‚status subsidiarne zaščite' pomeni priznanje državljana tretje države ali osebe brez državljanstva kot osebe, upravičene do subsidiarne zaščite, s strani države članice;

(h) ‚prošnja za mednarodno zaščito' pomeni prošnjo državljana tretje države ali osebe brez državljanstva za zaščito s strani države članice, ki se lahko razume kot prošnjo za status begunca ali status subsidiarne zaščite in ki ne zahteva izrecno druge vrste zaščite izven področja uporabe te direktive, za katero se lahko zaprosi posebej;

[…]"

Direktiva 2013/32

5 Člen 2(b), (e) in (q) Direktive 2013/32 določa:

„V tej direktivi:

[…]

(b) ‚prošnja za mednarodno zaščito' ali ‚prošnja' pomeni prošnjo državljana tretje države ali osebe brez državljanstva za zaščito s strani države članice, ki se lahko razume kot prosilec za status begunca ali subsidiarne zaščite in ki ne zahteva izrecno druge vrste zaščite zunaj področja uporabe Direktive [2011/95];

[…]

(e) ‚dokončna odločba' pomeni odločbo o tem, ali se državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva prizna status begunca ali subsidiarne zaščite na podlagi Direktive [2011/95] in zoper katero ni več možno pravno sredstvo v okviru poglavja V te direktive ne glede na to, ali je do zaključka postopka s pravnim sredstvom prosilcem dovoljeno, da ostanejo v zadevni državi članici;

[…]

(q) ‚naknadna prošnja' pomeni nadaljnjo prošnjo za mednarodno zaščito, podano po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo, vključno s primeri, ko je prosilec prošnjo izrecno umaknil, in primeri, ko je organ za presojo prošnjo zavrnil po njenem implicitnem umiku v skladu s členom 28(1)."

6 Člen 33(2) te direktive določa:

„Države članice lahko štejejo prošnjo za mednarodno zaščito za nedopustno le, če:

(a) je druga država članica priznala mednarodno zaščito;

(b) se država, ki ni država članica, šteje za prvo državo azila za prosilca na podlagi člena 35;

(c) se država, ki ni država članica, šteje za varno tretjo državo za prosilca na podlagi člena 38;

(d) je prošnja naknadna prošnja, ne da bi se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive [2011/95], oziroma ne da bi prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve; ali

(e) vzdrževana oseba prosilca vloži prošnjo, potem ko je v skladu s členom 7(2) soglašala, da bo njen primer del prošnje, ki je bila vložena v njenem imenu, in ne obstajajo nikakršna dejstva v zvezi z vzdrževano osebo, ki bi upravičevala ločeno prošnjo.“

Uredba Dublin III

7 V skladu s členom 48, prvi odstavek, Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31, v nadaljevanju: Uredba Dublin III) je bila s to uredbo razveljavljena Uredba Sveta (ES) št. 343/2003 z dne 18. februarja 2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 109), ki je v skladu s svojim členom 24 nadomestila Konvencijo o določanju države, odgovorne za obravnavanje prošenj za azil, vloženih v eni od držav članic Evropskih skupnosti, podpisano v Dublinu 15. junija 1990 (UL 1997, C 254, str. 1; v nadaljevanju: Dublinska konvencija).

8 V poglavju II Uredbe Dublin III, naslovljenem „Splošna načela in zaščitni ukrepi“, člen 3 te uredbe, naslovljen „Dostop do postopka za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito“, v odstavku 1 določa:

„Države članice obravnavajo vsako prošnjo za mednarodno zaščito državljana tretje države ali osebe brez državljanstva, ki prošnjo vloži na ozemlju katere koli izmed članic, tudi na meji ali na tranzitnem območju. Prošnjo obravnava ena sama država članica, in sicer tista, ki je za to odgovorna glede na merila iz poglavja III.“

9 V poglavju V te uredbe člen 18 navedene uredbe, naslovljen „Obveznosti odgovorne države članice“, v odstavku 1 določa:

„1. Odgovorna država članica po tej uredbi, je zavezana […]:

[…]

(c) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki je umaknila prošnjo, ki se obravnava, in podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje;

d) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, katere prošnjo je zavrnila in ki je podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje.“

10 Člen 19(3) Uredbe Dublin III, naslovljen „Prenehanje obveznosti“, določa:

„Prav tako prenehajo obveznosti, določene v členu 18(1)(c) in (d), kadar lahko država članica, odgovorna za obravnavanje prošnje, ob zahtevi za ponovni sprejem prosilca ali druge osebe iz člena 18(1)(c) ali (d) ugotovi, da je zadevna oseba zapustila ozemlje države članice v skladu z odločbo o vrnitvi ali odstranitvenim nalogom, ki ga je slednja izdala po umiku ali zavrnitvi prošnje.

Prošnja, vložena po dejanski odstranitvi, šteje za novo prošnjo, ki zahteva začetek novega postopka določanja odgovorne države članice.“

Sporazum med Unijo, Islandijo in Norveško

11 Sporazum med Evropsko skupnostjo in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško o kriterijih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za azil, vložene v državi članici, na Islandiji ali na Norveškem (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 38, str. 78, v nadaljevanju: Sporazum med Unijo, Islandijo in Norveško) je bil v imenu Skupnosti odobren s Sklepom Sveta z dne 15. marca 2001 (2001/258/ES) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 76).

12 Člen 1 tega sporazuma določa:

„1. [Republika] Islandija in [Kraljevina] Norveška izvajata določbe Dublinske konvencije, naštete v delu 1 Priloge k temu sporazumu, in sklepe odbora, ustanovljenega po členu 18 Dublinske konvencije, ki so našteti v delu 2 omenjene priloge, in jih v medsebojnih odnosih ter v svojih odnosih z državami članicami uporabljata z upoštevanjem odstavka 4.

2. Države članice uporabljajo pravila iz odstavka 1 za [Republiko] Islandijo in [Kraljevino] Norveško z upoštevanjem odstavka 4.

[…]

4. Za namene odstavkov 1 in 2 se razume sklicevanje v določbah, ki so zajete v Prilogi, na ‚države članice‘, tako, da vključuje tudi [Republiko] Islandijo in [Kraljevino] Norveško.

[…]“

Nemško pravo

AsylG

13 Člen 26a Asylgesetz (zakon o azilu) v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari (v nadaljevanju: AsylG), naslovljen „Varne tretje države“, določa:

„1. Tujec, ki je vstopil na zvezno ozemlje iz tretje države v smislu člena 16a(2), prvi stavek, Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (ustava Zvezne republike Nemčije) (varna tretja država), se ne more sklicevati na člen 16a(1) ustave Zvezne republike Nemčije. […]

2. Varne tretje države so države članice Evropske unije in države, navedene v Prilogi I. […]“

14 Člen 29 AsylG, naslovljen „Nedopustne prošnje“, določa:

„1. Prošnja za azil ni dopustna, če:

[…]

5. v primeru naknadne prošnje v smislu člena 71 ali druge prošnje v smislu člena 71a ni treba nadaljevati azilnega postopka. […]“

15 Člen 71a AsylG, naslovljen „Druga prošnja“, določa:

„1. Če tujec po neuspešnem zaključku azilnega postopka v varni tretji državi (člen 26a), za katero veljajo predpisi [Unije] o pristojnosti za izvajanje azilnih postopkov ali s katero je Zvezna republika Nemčija o tem sklenila mednarodno pogodbo, na zveznem ozemlju vloži prošnjo za azil (drugo prošnjo), se azilni postopek nadaljuje samo, če je Zvezna republika Nemčija pristojna za izvajanje azilnega postopka in če so izpolnjeni pogoji iz člena 51, od (1) do (3), Verwaltungsverfahrensgesetz (VwVfG) (zakon o upravnem postopku); za presojo je pristojen [urad]. […]“

16 Priloga I iz člena 26a AsylG vsebuje te navedbe:

„Norveška

Švica“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

17 Iranski državljan L. R. je 22. decembra 2014 pri uradu vložil prošnjo za azil.

18 Pri obravnavi te prošnje je bilo ugotovljeno, da je L. R. že vložil prošnjo za azil na Norveškem.

19 Kraljevina Norveška, pri kateri je bila vložena zahteva za sprejem L. R, je z dopisom z dne 26. februarja 2015 uradu sporočila, da je zadevna oseba 1. oktobra 2008 pri norveških organih vložila prošnjo za azil, ki je bila 15. junija 2009 zavrnjena, in da je bila ta oseba 19. junija 2013 predana iranskim organom. Kraljevina Norveška je sprejem L. R. zavrnila, ker je njena odgovornost v skladu s členom 19(3) Uredbe Dublin III prenehala.

20 Urad je zato prošnjo za azil, ki jo je vložil L. R., obravnaval in jo z odločbo z dne 13. marca 2017 na podlagi člena 29a(1), točka 5, AsylG zavrgel kot nedopustno. Urad je ocenil, da gre za „drugo prošnjo“ v smislu člena 71a AsylG in da pogoji iz člena 51(1) zakona o upravnem postopku, ki bi upravičevali uvedbo novega azilnega postopka, niso bili izpolnjeni, ker se dejanske trditve, ki jih je L. R. navedel v utemeljitev svoje prošnje, kot celota niso zdele verodostojne.

21 L. R. je pri predložitvenem sodišču zoper to odločbo urada vložil tožbo, s katero je predlagal priznanje statusa begunca, podredno, priznanje „subsidiarne zaščite“ in, še bolj podredno, ugotovitev prepovedi odstranitve na podlagi nemškega prava. Predložitveno sodišče je s sklepom z dne 19. junija 2017, s katerim je ugodilo predlogu za izdajo začasne odredbe, ki ga je vložil L. R., priznalo odložilni učinek te tožbe.

22 Predložitveno sodišče navaja, da za odločitev o sporu, ki ga obravnava, potrebuje pojasnila glede tega, ali se prošnja za mednarodno zaščito lahko opredeli kot „naknadna prošnja“ v smislu člena 2(q) Direktive 2013/32, če prvi postopek, ki se je zaključil z zavrnitvijo take prošnje, ni potekal v drugi državi članici Unije, temveč v tretji državi, in sicer na Norveškem.

23 Predložitveno sodišče v zvezi s tem pojasnjuje, da čeprav odgovor na to vprašanje v sodbi Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče, Nemčija) z dne 14. decembra 2016 ni bil podan, meni, da lahko gre za „naknadno prošnjo“ v smislu člena 2(q) Direktive 2013/32, če je prvi postopek, v katerem je bila prva prošnja zadevne osebe za mednarodno zaščito zavrnjena, potekal v drugi državi članici.

24 Predložitveno sodišče priznava, da iz besedila člena 33(2)(d) Direktive 2013/32 v povezavi z njenim členom 2(b), (e) in (q) ter iz splošne sistematike te direktive izhaja, da je prošnjo za mednarodno zaščito mogoče opredeliti kot „naknadno prošnjo“ le, če je država članica sprejela „dokončno odločbo“, s katero je bila zavrnjena „predhodna prošnja“ istega prosilca. Iz člena 2(b) in (e) Direktive 2013/32 naj bi namreč izhajalo, da se morata taka „predhodna prošnja“ in dokončna odločba, sprejeta v zvezi z njo, nanašati na zaščito, ki jo daje Direktiva 2011/95, ki je naslovljena samo na države članice.

25 Vendar se predložitveno sodišče nagiba k mnenju, da je treba Direktivo 2013/32 razlagati širše, v okviru pridružitve Kraljevine Norveške k skupnemu evropskemu azilnemu sistemu, kot naj bi izhajala iz Sporazuma med Unijo, Islandijo in Norveško. Res je, da naj Kraljevine Norveške direktivi 2013/32 in 2011/95 ne bi zavezovali, vendar naj bi bil norveški azilni sistem tako z vsebinskega vidika kot s postopkovnega vidika enakovreden tistemu, ki ga določa pravo Unije. Zato bi bilo v nasprotju s ciljem in namenom skupnega evropskega azilnega sistema ter s pridružitvijo Kraljevine Norveške k temu sistemu, če bi se od držav članic zahtevalo, da v položaju, kot je ta v sporu o glavni stvari, izpeljejo prvi celovit azilni postopek.

26 V teh okoliščinah je Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (upravno sodišče dežele Schleswig-Holstein, Nemčija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je nacionalna ureditev, na podlagi katere je mogoče prošnjo za mednarodno zaščito zavreči kot nedopustno naknadno prošnjo, kadar je bil neuspešen prvi azilni postopek izveden na Norveškem, in ne v državi članici EU, v skladu s členom 33(2)(d) in členom 2(q) Direktive [2013/32]?“

Vprašanje za predhodno odločanje

27 Predložitveno sodišče s svojim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 v povezavi z njenim členom 2(q) razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, ki določa možnost, da se kot nedopustna zavrže prošnja za mednarodno zaščito v smislu člena 2(b) te direktive, ki jo je v tej državi članici vložil državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, katere predhodno prošnjo za priznanje statusa begunca, vloženo v tretji državi, ki v skladu s Sporazumom med Unijo, Islandijo in Norveško izvaja Uredbo Dublin III, je ta tretja država zavrnila.

28 Najprej je treba poudariti, da je predložitveno sodišče v predlogu za sprejetje predhodne odločbe izhajalo iz predpostavke, da se člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 v povezavi z njenim členom 2(q) uporablja za novo prošnjo za mednarodno zaščito, vloženo v državi članici po tem, ko je bila v „dokončni odločbi“ v smislu člena 2(e) te direktive zavrnjena predhodna prošnja, ki jo je isti prosilec vložil v drugi državi članici. Nemška vlada se v stališču, ki ga je predložila Sodišču, s takim pristopom strinja.

29 Evropska komisija pa v stališču, ki ga je predložila Sodišču, trdi, da je novo prošnjo za mednarodno zaščito mogoče opredeliti kot „naknadno prošnjo“ v smislu člena 2(q) in člena 33(2)(d) Direktive 2013/32 le, če je predložena državi članici, katere pristojni organi so z dokončno odločbo zavrnili predhodno prošnjo, ki jo je vložil isti prosilec.

30 Ker pa se postavljeno vprašanje nanaša na prošnjo za mednarodno zaščito, vloženo v državi članici po zavrnitvi predhodne prošnje, ki jo je isti prosilec vložil v tretji državi, ki je pogodbenica Sporazuma med Unijo, Islandijo in Norveško, je za koristen odgovor predložitvenemu sodišču treba ugotoviti le, ali taka prošnja pomeni „naknadno prošnjo“ v smislu člena 2(q) in člena 33(2)(d) Direktive 2013/32.

31 S tem pridržkom je treba spomniti, da so v skladu s sodno prakso Sodišča v členu 33(2) Direktive 2013/32 izčrpno našteti položaji, v katerih lahko države članice prošnjo za mednarodno zaščito štejejo za nedopustno (sodba z dne 19. marca 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, točka 29 in navedena sodna praksa).

32 Po mnenju predložitvenega sodišča bi lahko le člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 upravičil zavrženje prošnje, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, kot nedopustne.

33 Ta določba predpisuje, da lahko države članice prošnjo za mednarodno zaščito zavržejo kot nedopustno, če gre za naknadno prošnjo, ne da bi se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite na podlagi Direktive 2011/95, oziroma ne da bi prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve.

34 Pojem „naknadna prošnja“ je v členu 2(q) Direktive 2013/32 opredeljen kot nova prošnja za mednarodno zaščito, podana po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo.

35 V tej opredelitvi sta tako povzeta pojma „prošnja za mednarodno zaščito“ in „dokončna odločba“, ki sta prav tako opredeljena v členu 2 te direktive, in sicer v točki (b) oziroma v točki (e) tega člena.

36 Na prvem mestu, pojem „prošnja za mednarodno zaščito“ ali „prošnja“ je v členu 2(b) Direktive 2013/32 opredeljen kot prošnja državljana tretje države ali osebe brez državljanstva za zaščito „s strani države članice“, ki se lahko razume kot prosilec za status begunca ali subsidiarne zaščite v smislu Direktive 2011/95.

37 Iz jasnega besedila te določbe tako izhaja, da prošnje, naslovljene na tretjo državo, ni mogoče šteti za „prošnjo za mednarodno zaščito“ ali „prošnjo“ v smislu navedene določbe.

38 Na drugem mestu, pojem „dokončna odločba“ je v členu 2(e) Direktive 2013/32 opredeljen kot odločba o tem, ali se državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva prizna status begunca ali subsidiarna zaščita na podlagi Direktive 2011/95, zoper katero ni več možno pravno sredstvo v okviru poglavja V Direktive 2013/32.

39 Odločba, ki jo sprejme tretja država, pa ne more biti zajeta s to opredelitvijo. Direktiva 2011/95, ki je naslovljena na države članice in se ne nanaša na tretje države, namreč ni omejena na ureditev statusa begunca, kot je določen v mednarodnem pravu, in sicer v Ženevski konvenciji, temveč ureja tudi status subsidiarne zaščite, ki – kot izhaja iz uvodne izjave 6 te direktive – dopolnjuje pravila o statusu begunca.

40 Glede na te elemente in brez vpliva na ločeno vprašanje, ali se pojem „naknadna prošnja“ uporablja za novo prošnjo za mednarodno zaščito, vloženo v državi članici po tem, ko je druga država članica z dokončno odločbo zavrnila predhodno prošnjo, iz besedila povezanih točk (b), (e) in (q) člena 2 Direktive 2013/32 izhaja, da prošnje za mednarodno zaščito, vložene v državi članici, ni mogoče opredeliti za „naknadno prošnjo“, če je ta vložena po tem, ko je prosilcu tretja država zavrnila priznanje statusa begunca.

41 Zato obstoj prejšnje odločbe tretje države, s katero je bila zavrnjena prošnja za priznanje statusa begunca, kot je določen v Ženevski konvenciji, ne dopušča, da se prošnja za mednarodno zaščito v smislu Direktive 2011/95, ki jo je zadevna oseba vložila v državi članici po sprejetju te prejšnje odločbe, opredeli za „naknadno prošnjo“ v smislu člena 2(q) in člena 33(2)(d) Direktive 2013/32.

42 Iz Sporazuma med Unijo, Islandijo in Norveško ni mogoče izpeljati nobene druge ugotovitve.

43 Res je, da v skladu s členom 1 tega sporazuma Uredbe Dublin III ne izvajajo samo države članice, ampak tudi Republika Islandija in Kraljevina Norveška. Tako lahko v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem je zadevna oseba vložila prošnjo za priznanje statusa begunca v eni od teh dveh tretjih držav, država članica, v kateri je ta oseba vložila novo prošnjo za mednarodno zaščito, če so izpolnjeni pogoji iz točke (c) ali točke (d) člena 18(1) te uredbe, od Republike Islandije ali Kraljevine Norveške zahteva, da zadevno osebo ponovno sprejme.

44 Vendar iz tega ni mogoče sklepati, da ima, če tak ponovni sprejem ni mogoč ali do njega ne pride, zadevna država članica pravico šteti, da nova prošnja za mednarodno zaščito, ki jo je ista oseba vložila pri njenih organih, pomeni „naknadno prošnjo“ v smislu člena 33(2)(d) Direktive 2013/32.

45 Čeprav Sporazum med Unijo, Islandijo in Norveško v bistvu določa, da Republika Islandija in Kraljevina Norveška izvajata nekatere določbe Uredbe Dublin III, in v členu 1(4) določa, da se za ta namen razume, da sklicevanje na „države članice“ v določbah, ki so zajete v Prilogi tega sporazuma, vključuje tudi ti dve tretji državi, namreč ostaja dejstvo, da v tej prilogi ni navedena nobena določba Direktive 2011/95 ali Direktive 2013/32.

46 Ob predpostavki, da – kot navaja predložitveno sodišče – norveški azilni sistem določa raven zaščite prosilcev za azil, ki je enakovredna ravni, določeni v Direktivi 2011/95, ta okoliščina ne more pripeljati do drugačnega sklepa.

47 Poleg tega, da iz nedvoumnega besedila upoštevnih določb Direktive 2013/32 izhaja, da v sedanjem stanju prava Unije tretje države ni mogoče enačiti z državo članico za namene uporabe člena 33(2)(d) te direktive, taka izenačitev ne sme biti odvisna od ocene konkretne ravni zaščite prosilcev za azil v zadevni tretji državi, ker bi to lahko vplivalo na pravno varnost.

48 Glede na vse prej navedene preudarke je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 v povezavi z njenim členom 2(q) razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, ki določa možnost, da se kot nedopustna zavrže prošnja za mednarodno zaščito v smislu člena 2(b) te direktive, ki jo je v tej državi članici vložil državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, katere predhodno prošnjo za priznanje statusa begunca, vloženo v tretji državi, ki v skladu s Sporazumom med Unijo, Islandijo in Norveško izvaja Uredbo Dublin III, je ta tretja država zavrnila.

Stroški

49 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

Člen 33(2)(d) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite v povezavi z njenim členom 2(q) je treba razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, ki določa možnost, da se kot nedopustna zavrže prošnja za mednarodno zaščito v smislu člena 2(b) te direktive, ki jo je v tej državi članici vložil državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, katere predhodno prošnjo za priznanje statusa begunca, vloženo v tretji državi – ki v skladu s Sporazumom med Evropsko skupnostjo in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško o kriterijih in mehanizmih za določitev države, odgovorne za obravnavo prošnje za azil, vložene v državi članici, na Islandiji ali na Norveškem, izvaja Uredbo (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne

26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva – je ta tretja država zavrnila.

Podpisi